

Chương 58

BÍNH DẦN HẠ SÁT HỎA LÔI BÀ BÀ

Giả Uy liếc mắt nhìn Giả Cường nói:

– Hay lắm. Đã vậy tại hạ cũng nói cho Lệnh Hồ huynh hay. Anh em tiểu đệ vào Trung Nguyên để kiếm một người.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Ai vậy?

Giả Uy ngửa mặt lên nhìn nóc nhà khẽ hắng đặt đáp:

– Đây cũng là một điều bí mật của anh em tại hạ. Xin miễn thứ cho khỏi trình bày.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười nói:

– Chuyến này tiểu đệ vâng lệnh tới Thái Nguyên vì phân đà này xảy ra một chuyện rắc rối đôi chút.

Giả Uy vẫn ngửa mặt như cũ đáp:

– Anh em tiểu đệ muốn kiếm một người cũng có chút danh khí trên giang hồ.

Lệnh Hồ Bình lại cười nói:

– Chuyện rắc rối tại phân đà Thái Nguyên của tề bang là có người hạ độc khiến mấy chục anh em ở phân đà này cơ hồ mất mạng.

Giả Uy thủng thẳng hỏi:

– Người mà anh em tiểu đệ kiếm đã thấy rồi.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

– Kẻ hạ độc đã tìm được chứng cứ là ở Kỳ Sĩ bảo tới.

Giả Uy lại thủng thẳng đáp:

– Người mà anh em tiểu đệ đang tìm kiếm ở ngay trong quán này!

Lệnh Hồ Bình nói dần từng tiếng:

– Người hạ độc là Bính Dần kỳ sĩ Thượng Quan Lượng.

Giả Uy cũng nói rõ từng chữ:

– Người mà bọn tiểu đệ muốn kiếm chính là Lệnh Hồ công tử.

Lệnh Hồ Bình sững sốt một chút rồi cười khanh khách nói:

– Thú thật! Thú thật!

Giả Uy ngừng mặt lên hỏi:

– Điều chi hứng thú?

Lệnh Hồ Bình cả cười đáp:

– Người khác thấy Lãng Đãng công tử đều kinh sợ như quỷ thần chỉ lo né tránh không kịp. Nay hiền côn trọng lại chẳng quản đường xa ngàn dặm...

Giả Cường lạnh lùng ngắt lời:

– Trước khi Lệnh Hồ huynh nhận là chuyện hứng thú, sao không hỏi anh em tại hạ kiếm Lệnh Hồ huynh vì chuyện gì?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Tiểu đệ nghĩ ra cũng biết cần chi phải hỏi.

Giả Cường đỏ mặt lên toan nổi nóng, nhưng Giả Uy thò tay qua găm bàn giữ thị lại, rồi ngừng đầu lên hỏi:

– Lệnh Hồ huynh bảo anh em tiểu đệ kiếm Lệnh Hồ huynh để làm gì?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Ngoài việc thấp nển ở tây hiền uống rượu còn việc gì nữa? Chẳng lẽ hiền côn trọng lại kiếm Lãng Đãng công tử để so tài cao thấp?

Chàng ha hả chụp lấy hồ rượu nói:

– Này này. Kiếm được tri kỷ thật là khó khăn. Tiểu đệ kính mừng hai vị một chung.

Chàng rót đầy chung rượu uống cạn một hơi hết. Hai chị em không động đến một chút.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Ô hay? Hiền côn trọng không nể mặt tiểu đệ chăng?

Giả Cường cười khằng khặc đáp:

– Trái lại, bây giờ Lệnh Hồ huynh không chịu nể mặt anh em tiểu đệ.

Lệnh Hồ Bình trở cái chung không nói:

– Tiểu đệ đã chẳng uống cạn rồi là gì đây?

Giả Uy khẽ đặng hắng một tiếng đáp:

– Năm ngoái trong thời kỳ mở lời đài ở Tương Dương, anh em tại hạ vì có việc phải đến Kim Lăng nên lỡ cơ hội tới đó thưởng thức...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

– Ủa? Thế thì thật là đáng tiếc, nhưng cũng không sao. Hiền côn trọng nay đã kiếm đúng người. Tiểu đệ nhớ kỹ vụ lời đài đó hơn ai hết. Bây giờ tiểu đệ có thể diễn

tả lại đúng như ngày trước.

Giả Cường cười lạt nói:

– Anh em tại hạ đối với món gì cũng chẳng hứng thú mà chỉ thích một môn kiếm pháp của Lệnh Hồ huynh.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

– Hai vị quả thực...

Giả Cường cười lạt ngắt lời:

– Đúng như lời Lệnh Hồ huynh nói: Môn Lệnh Hồ kiếm pháp của tổ tiên đã qua lại hai miền nam bắc sông Đại Giang mấy chục năm nay chưa từng thất bại. Anh em tại hạ nhờ tổ ấm cũng biết được chút kiếm pháp, nhưng người ta nói rằng kiếm pháp của Lệnh Hồ huynh ngày trước đả lôi đài mới là kiếm pháp chính tông. Anh em tại hạ không khéo giấu giếm cái vụng về của mình muốn thử một phen cho biết. Thời gian và địa điểm do Lệnh Hồ huynh chỉ định.

Lệnh Hồ Bình mắt sáng lên gật đầu đáp:

– Hay lắm... Hay lắm!

Chàng ngừng đầu lên hỏi tiếp:

– Hai vị Giả huynh hiện giờ ở nơi nao trong thành?

Giả Cường đáp:

– Ở Tập Hiền khách điểm, phường Vĩnh Lạc.

Lệnh Hồ Bình nhanh nhẩu nói:

– Canh ba đêm nay chúng ta gặp nhau trước Dực Vương miếu phía đông thành được không?

Giả Cường đáp:

– Chúng ta cứ thế.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Đúng thế, không gặp nhau là không về.

Giả Uy đứng dậy nói:

– Anh em tại hạ đi trước một bước. Đa tạ Lệnh Hồ huynh đã mất thời giờ với anh em tiểu đệ

Lệnh Hồ Bình nghiêng mình nói:

– Xin miễn đưa chân.

Hai chị em đi rồi, Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai và Nhạ Bất Đắc Chi Tam Giải từ ngoài tiến vào.

Chi Tam Giải ngồi vào chỗ hai chị em Giả thị.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tiền hộ pháp về đến lâu chưa?

Truy mạng tiêu vội đáp:

– Vừa mới về tới.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Cáp lão và Tân lão bảo sao?

Truy Mạng Tiêu chau mày đáp:

– Hai vị lão hộ pháp đó chỉ nói bang chúa đã dặn bọn hóa tử ẩn ở một giải cửa nam là không thể sai được. Hai lão cũng không chỉ rõ địa điểm nào. Ty tòa nói là bọn ta đã kiếm nhưng không thấy. Hai vị lão hộ pháp sau cũng bảo: Chuyện ở đây hoàn toàn do hộ tòa tác chủ, nếu kiếm không thấy thì đành chịu.

Lệnh Hồ Bình yên tâm lại nhưng càng nghĩ càng lấy làm kỳ. Bọn hóa tử ẩn ở ngoài cửa nam dường như đúng sự thực, nhưng đã điều tra chẳng thấy bóng người nào. Chẳng lẽ bọn hóa tử biết độn thổ?

Chi Tam Giải hỏi:

– Hộ tòa tính chúng ta có đi tìm nữa không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Theo ý bản tòa thì có kiếm nữa cũng vô ích. Hai vị đã một phen cực nhọc mà chưa uống một giọt nào. Hãy ngồi xuống uống mấy chung rồi sẽ liệu.

Hai gã Chi, Tiền chỉ mong có thể.

Bàn bên kia Hỏa Lôi bà bà và chưởng môn phái Huỳnh Sơn dường như cuộc đàm phán đã ngã ngũ.

Bách Thủ Ngô Công Tiêu Dương Vỹ kêu tiểu nhị đến tính tiền rồi đứng dậy chấp tay từ biệt Hỏa Lôi bà bà, dẫn Tiểu Lang Quân Tiêu Bách Thành ra khỏi quán.

Hỏa Lôi bà bà đưa chân hai chú cháu họ Tiêu rồi qua bên này.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Cuộc đàm phán có đi tới đâu không?

Hỏa Lôi bà bà thở dài đáp:

– Ty tòa e rằng còn có điểm rắc rối.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

– Điều chi rắc rối?

Hỏa Lôi bà bà đáp:

– Tiêu đại hiệp chưa biết nữ nhân kia đã có nam nhân khác. Hắn nói những gì đã tìm được bí phương chỉ trong vòng nửa năm nữa là lành bệnh. Thực ra chữa lành rồi cũng chẳng ích gì. Hạng gái ngoài ba chục đã biến tâm là đáng sợ hơn hết.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Vậy thì làm thế nào?

Hỏa Lôì bà bà đáp:

– Ty tòa cũng không biết làm thế nào được. Chỉ còn trông vào Tể phụ lão hộ pháp có kế gì lưỡng toàn chăng?

Mụ dừng lại một chút rồi tiếp:

– Tiêu đại hiệp còn nói muốn ở lại đây chờ phúc đáp. Ty tòa phải chạy về tổng đà xin chỉ thị của Tể phụ lão. Mấy bữa sẽ trở lại. Hộ tòa có căn dặn điều gì không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Bản tòa hể xong việc ở đây cũng trở về tổng đà. Hộ pháp đi trước đi.

Hỏa Lôì bà bà chúc câu vạn phúc rồi chống thiết trượng đi ngay.

Lệnh Hồ Bình cùng Chi Tam Giải và Tiền Đại Lai vẫn ở lại quán trà uống rượu.

Hỏa Lôì bà bà không phải đến đây một mình.

Mụ rời quán trà đến bên rặng liễu. Nơi đây buộc ba con ngựa. Hai hán tử áo xanh canh giữ chính là hai Thanh y hộ pháp.

Hỏa Lôì bà bà vẫy tay một cái. Hai Thanh y hộ pháp liền nhảy lên lưng ngựa rong ruổi trên đường quan đạo.

Hai tên Thanh y hộ pháp đi xa khoảng một tầm tên, Hỏa Lôì bà bà mới lên ngựa chạy đi.

Ba con ngựa trước hai sau một vẫn giữ khoảng cách nhất định lại về phía trước hơn một dặm thì hai Thanh y hộ pháp phía trước đột nhiên dừng lại.

Hỏa Lôì bà bà thấy có điều khác lạ liền phóng ngựa lẹ tới hỏi:

– Phải chăng đã xảy ra chuyện gì?

Một tên Thanh y hộ pháp trở vào khu rừng cách đường lớn không xa đáp:

– Trong đó dường như có người bị thương.

Hỏa Lôì bà bà lắng tai nghe quả nhiên thấy trong rừng có tiếng rên rỉ từ trong rừng vắng vắng vọng ra.

Mụ ngửng đầu lên ngó tên Thanh y hộ pháp kia rồi nói:

– Dư hộ pháp thử vào đó coi.

Hộ pháp họ Dư dạ một tiếng nhảy xuống ngựa, đưa dây cương cho hộ pháp họ

Trương. Hấn rút đơn đao ở sau lưng ra cầm tay xăm xăm chạy vào rừng.

Sau một lúc Dư hộ pháp lớn tiếng gọi:

– Hộ pháp vào lệ đi. Phương Vân Phi hộ pháp bị thương rồi.

Hỏa Lôì bà bà ngẩn người ra hỏi:

– Phương Vân Phi nào? Có phải Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi không? Y cũng như hai lão Tiền, Chi đi theo Vô Lượng Tam lão thiên hảm? Sao lại bị thương ở đây được?

Mụ dứt lời lật đật dặn Thanh y hộ pháp họ Trương một câu rồi xuống ngựa lao vào trong rừng.

Hỏa Lôì bà bà mất hút rồi, mé rừng bên này đột nhiên một bóng một người lén lút vọt ra không một tiếng động.

Hỏa Lôì bà bà đã chạy nhanh nhưng thân pháp người kia còn mau lẹ hơn. Chớp mắt hấn đã vọt tới đường quan đạo.

Thanh y hộ pháp họ Trương canh giữ trên đường chưa kịp la lên một tiếng. Hấn chỉ cảm thấy hoa mắt lên, xương cổ đã bị bẻ gãy.

Hỏa Lôì bà bà tiến vào rừng quả thấy một hán tử bị thương nằm phục xuống đất, còn hộ pháp họ Dư không biết đi đâu.

Hỏa Lôì bà bà vừa “Ủa” lên một tiếng đảo mắt nhìn chợt thấy có điều khác lạ.

Nguyên Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi là Lam y hộ pháp đệ tam đường trong tổng đà, mà hán tử nằm phục ở đây lại mặc áo xanh.

Đồng thời người bị thương nặng bất luận đến đâu cũng còn hơi thở mới phải. Hán tử mặc áo xanh nằm phục trước mặt, mặt úp xuống đất, tứ chi duỗi thẳng ra không nhúc nhích. Hô hấp cũng đình chỉ từ lâu.

Hỏa Lôì bà bà đang kinh ngạc thì sau lưng có người cười hì hì nói:

– Đừng ngẩn ngơ nữa, người bị thương đang ở trong này.

Hỏa Lôì bà bà rung tay một cái quét cây trượng về phía sau. Đồng thời mụ cũng xoay người lại. Người đứng trước mặt mụ tuy trong tay cầm một cây Bạch Cốt Xoa nhưng khuôn mặt lạ hoắc.

Hiển nhiên người này không phải Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi, Lam y hộ pháp ở đệ tam đường.

Hiện nay trên chốn giang hồ những nhân vật sử dụng Bạch Cốt Xoa làm khí giới cũng chẳng có mấy. Vậy cây Bạch Cốt Xoa trong tay người này lấy đâu ra?

Hỏa Lôì bà bà không nhịn được, lửa giận bốc lên.

Mụ dùng trượng trở vào cây Bạch Cốt Xoa lạnh lùng hỏi:

– Cái này là khí giới của ông bạn ư?

Người kia cười hì hì đáp:

– Đúng rồi! Cây Bạch Cốt Xoa này tuy coi không trang nhã nhưng rất vừa tay. Tại hạ càng dùng càng thích.

Hỏa Lôì bà bà mặt lạnh như băng hỏi:

– Nếu thế thì Phương Vân Phi hộ pháp đã chết về tay ông bạn rồi chứ gì?

Người kia gật đầu đáp:

– Đúng thế! Phương bằng hữu chết một cách yên ổn. Đồng thời tại hạ cũng bảo đảm y ở dưới tuổi vàng cũng không đến nỗi tịch mịch, vì tại hạ vừa mới tìm được cho y hai người bạn.

Hỏa Lôì bà bà cặp mắt lấp lánh hung quang xẵng giọng hỏi:

– Người nói thế...

Người kia vẫn thản nhiên ngắt lời:

– Đúng thế! Chính là hai vị Thanh y hộ pháp do lão bà tử đưa tới. Một vị nằm trên đường quan đạo và một vị nằm phía sau bà bà. Tình trạng này còn tiếp tục thì bọn họ cùng thành lập phân đà rất mau chóng. Không chừng bà bà sẽ làm phân đà chúa.

Hỏa Lôì bà bà cầm ngang cây trượng tiến lên một bước, trợn mắt nghiêng răng hỏi:

– Người có giỏi thì báo tên hiệu đi.

Người kia lùi lại một bước cười đáp:

– Chưa báo danh hiệu hoặc giả bà bà liễu lĩnh còn chống được dăm ba chiêu. Tại hạ chỉ sợ bà bà nghe tự hiệu tại hạ rồi thì tay cầm trượng cũng không vững nữa.

Hỏa Lôì bà bà tiến lên một bước hỏi:

– Sao các hạ chẳng thử coi?

Người kia lùi lại hai bước cười đáp:

– Từng nghe Hỏa Lôì bà bà dùng cây quý đầu trượng, hỏa hậu cũng khá lắm, bản nhân muốn thưởng thức để sau này biết chừng còn thu nhập mấy vị Huỳnh y hộ pháp nữa.

Hỏa Lôì bà bà cười khạch một tiếng đáp:

– Nếu vậy thì người sẽ biết.

Mụ vung cây quý đầu trượng quét ngang đánh vèo một cái.

Trong rừng rất ít đất trống, người áo lam lùi lại ba bước sắp đụng vào một cây lớn, chỉ còn cách vài tấc. Dường như người áo lam không biết phía sau bị cây lớn cản trở.

Hỏa Lôì bà bà đang chuẩn bị để đối phương lùi ba bước rồi phóng trượng đâm tới.

Trước đây, Hỏa Lôì bà bà cùng người giao thủ chẳng nói nửa lời. Bữa nay mụ

phá lệ đối đáp với địch nhân, đồng thời thuyết minh mục thâm hận Lam y nhân đến tận xương tủy. Lúc mục đối thoại vẫn tiến về phía trước có ý để đánh một đòn sát thủ hạ địch nhân ngay đương trường.

Nhưng lạ thay! Dường như Lam y nhân khắp người chỗ nào cũng có mắt. Y không lùi lại phía sau nữa mà chỉ vận lưng chuyển lui chuyển tới theo chiều cây trượng chạy quanh gốc cây lớn. Lúc nào cũng để cho cây hứng chịu đòn trượng.

Hỏa Lôì bà bà ra chiêu này luồng lực đạo mạnh quá, muốn thu về cũng không kịp nữa.

Lam y nhân cười khanh khách nói:

– Hay lắm, hay lắm. Quả là càng già càng mạnh. Đáng tiếc khí lực vụng về thành ra chiêu số vô dụng. Giữa đường chiêu Hoành Tảo Thiên Quân đổi thành Ngoại Thạch Điểm Đầu. Thật không hổ là một đại hành gia về trượng pháp. Nhưng coi tình trạng này e rằng nhiều lắm là được ba chiêu...

Hỏa Lôì bà bà đã đánh đòn thứ hai.

Lam y nhân thấy cây đổ về phía mình. Y nói dứt lời thì người đã lạng về phía sau một cây khác.

Lần này Hỏa Lôì bà bà tinh khôn. Mục thấy khi địch nhân rời gót đổi vị trí, liền thi triển thân pháp khinh xảo dị thường, không dùng sức lực để thủ thắng, mục thay đổi phương thức. Tay trượng múa lên như gió, điểm tới là thôi. Trượng vừa phóng ra đã thu lại ngay. Tình trạng này khiến mục ít tốn hơi sức đồng thời ráng sức bách định nhân lùi ra ngoài rừng. Mục chờ đến chỗ rộng mới đại triển uy phong.

Lam y nhân tay cầm cây Bạch Cốt Xoa là một thứ binh khí ngắn tiện lợi cho cuộc giao đấu giáp lá cà mà bất lợi cho cuộc giao đấu ngoài xa. Cây quý đầu trượng chính là khắc tinh của nó.

Lam y nhân né tả tránh hữu thành hình chữ chi và mắt thấy sắp lùi ra ngoài rừng.

Hỏa Lôì bà bà phấn khởi tinh thần. Tay cầm cây thiết trượng phát huy những chiêu thức xuất quỷ nhập thần. Mái tóc bạc phơ của mục tung bay trước gió, cặp mắt lộ hung quang coi mà phát khiếp.

Không ngờ Hỏa Lôì bà bà đang khắp khởi mừng thầm, bỗng thấy trước mắt bóng người thấp thoáng rồi Lam y đột nhiên mất hút.

Hỏa Lôì bà bà giật mình kinh hãi. Mục đã có mấy chục năm kinh nghiệm giang hồ, đoán chắc địch nhân quay ra phía sau. Mục không cần quay đầu nhìn lại, cúi mình xuống trượt chân phóng đuôi trượng về phía sau thật mạnh.

Cây quý đầu trượng của mục dài đến tám thước. Trong phạm năm trượng đều bị trượng bao phủ. Dù chẳng đả thương được địch nhân nhưng cũng thừa sức giữ mình.

Nhưng mục không ngờ tới cây Bạch Cốt Xoa của Lam y nhân chẳng khác gì con

chim gõ mỏ nhọn. Đột nhiên bay lên không rồi sà xuống.

Chỉ nghe Lam y nhân bật tiếng cười sang sảng nói:

– Lão bà tử một đời sát nghiệp thâm trọng, nay có chết vào tay Bính Dần kỳ sĩ cũng là phúc đức lắm rồi.

Cây Bạch Cốt Xoa hạ xuống kết liễu một đời ác phụ.

o O o

Trong thành Thái Nguyên có sáu nhà khách điểm thì có bốn nhà ở trong phường Vĩnh Lạc.

Tập Hiền khách điểm là một khách điểm lớn vào hạng nhất, chỉ kém Thái Bình khách điểm.

Bách Thủ Ngô Công Tiêu Đường Vỹ và Tiểu Lang Quân Tiêu Bách Thành nghỉ trong Thái Bình khách điểm, đối diện với Tập Hiền khách điểm. Bách Thủ Ngô Công tưởng cuộc đàm phán có kết quả nên mượn bao cả tòa hậu viện ở lớp thứ ba.

Hậu viện gồm có tám gian thượng phòng. Hai chú cháu ở hai gian, còn sáu gian để cho bọn Huýnh Sơn Bát Ứng chia nhau ở.

Hai chú cháu về đến khách điểm trong lòng rất cao hứng.

Bách Thủ Ngô Công cao hứng vì Hỏa Lôi bà bà đã liên thanh chấp thuận. Lão chắc là暮 trở về thương lượng là vợ chồng lão hưởng thụ mối duyên ngư thủy.

Tiểu Lang Quân Tiêu Bách Thành cao hứng vì gã biết đôi tỷ muội kia ở họ Giả tại Tương Dương cũng ngụ trong Tập Hiền khách điểm ngay trước mặt.

Hai năm trước gã đã nhờ người đến cầu thân thì được trả lời muốn lấy cô chị hay cô em cũng được.

Hai chị em nhà này bị mồ côi từ thuở nhỏ. Gia tài giàu có và những tuyệt học của tổ phụ là Long Trung kiếm khách đều thuộc quyền thừa kế của hai ả. Cả hai chị em đều đẹp như tiên. Gã chỉ cần lấy một trong hai cô là được cả người lẫn của, ngồi hưởng điểm phúc.

Không ngờ bà mai vừa đến mở miệng liền bị hai chị em cự tuyệt.

Dĩ nhiên Tiểu Lang Quân chẳng chi cam tâm, gã tự hỏi:

– Chẳng lẽ Tiểu Lang Quân này lại không xứng đáng với hai con a đầu kia? Phải rồi! Quả ta có chút phong lưu đàn điểm nhưng đó chỉ là vì chưa lập gia đình. Sau khi thành gia thất, ta sửa đổi lại là xong. Dù ta không sửa đổi thì đã sao? Một chàng thiếu niên anh tuấn tính tình phóng đãng là thường.

Gã càng nghĩ càng tức giận. Sau gã nghĩ ra quyết định là tìm cơ hội cho gạ thối thành cơm.

Trong hai năm chờ đợi bây giờ mới gặp dịp.

Mấy hôm sau Hỏa Lôì bà bà trở lại Thái Nguyên, gã chắc mẩm sẽ biến thành một vị Lam y hộ pháp ở Long Hồ bang. Trong tay đã có kim bài thì dù gây nên đại họa tà đình cũng chẳng có chi đáng sợ nữa.

Bách Thủ Ngô Công ăn cơm xong một lúc là ngủ đã thành thói quen.

Tiêu Bách Thành chờ Bách Thủ Ngô Công đóng cửa phòng rồi nhìn hai tên Ngũ Ứng và Lục Ứng trong đội Bát Ứng đưa mắt ra hiệu lén lút ra khỏi khách điểm Thái Bình.

Ngũ Ứng khẽ hỏi:

– Thiếu gia định đi đâu?

Tiêu Bách Thành nở nụ cười bí mật đáp:

– Các người muốn đi đâu thì đi, ăn xài hết bao nhiêu đều do ta phụ trách.

Lục Ứng chớp mắt hỏi:

– Nghe giọng lưỡi thiếu gia, phải chăng đang tổn cân não vì hai con a đầu họ Giả ở phía đối diện và muốn bọn thuộc hạ nghĩ dùm một chủ ý?

Tiêu Bách Thành vỗ vai Lục Ứng đáp:

– Lão Lục thiệt hay quá.

Ngũ Ứng chau mày hạ thấp giọng xuống nói:

– Hai bữa nay không thích hợp đâu.

Tiêu Bách Thành trợn mắt lên hỏi:

– Tại sao vậy?

Ngũ Ứng ngó trước ngó sau đáp:

– Vừa rồi thuộc hạ nghe tiểu nhị trong khách điểm nói mấy bữa nay ngày nào trong thành này cũng xảy ra chuyện. Tiểu Biễn Thước Phương Trị Nhân, Độc Thái Tuế Du Chi Hoằng mất mạng cả rồi. Hôm kia phân đà Cái bang bị thiêu rụi. Đêm qua Nghinh Tân lão điểm ở Cổ Nam cũng bị người đến phóng hỏa đốt cháy sạch...

Tiêu Bách Thành “Ừa” một tiếng hỏi:

– Những cái đó có liên quan gì đến hai con a đầu kia?

Ngũ Ứng đáp rất khẽ:

– Nghe nói Kỳ sỹ bảo và Long Hồ bang hiện giờ đều có người đến Thái Nguyên. Cả Lãng Đãng công tử cũng xuất hiện trong thành này.

o O o